

הואשם בנסיון לדרוס את שותפו למוות שכב לפני...

בתל-אביב, פגשתי מכר שהציע לי לעשות עמו עסק בבדים. היתה לו הזמנה לבדי גברדין, אולם כדי לייצר את הבדים הוא היה צריך להביא חוטים מחוץ-לארץ והיה דרוש לו כסף למימון יבוא החוטים. אמרתי לו שאינני מתמצא במסחר בבדים אבל יש לי מכיר מומחה ואתקשר עמו. קישרתי את האיש עם בוכשרייבר.

*** השבון על שם ברזי

אחרי שהתברר כי נחוצה השקעה של 25 אלף ל"י לעסק הבדים, הודיע בוכשרייבר שהוא מוכן להכנס לעסק — בתנאי שאכנס גם אני. תמורת 25 אלף הל"י רות של ההשקעה היינו צריכים לקבל 4250 ל"י על כן הסכמתי להכנס לעסק. באותו זמן עמיתי לצאת עם אשתי לארצות אמריקה, כדי לראות את שלושת אחי שעמם לא נפגשתי 22 שנה. לפני יציאתי הסכמתי עם בוכשרייבר שנפתח חשבון משותף בבנק, אליו יכנסו הכסף שיחזיר לנו סוחר הבדים. נכנסנו לבנק ליצוא, כדי לפתוח חשבון משותף. אולם מכיוון שלבוכשרייבר לא היה כיסוי לכסף בפני הקריה אפשית של מס הכנסה, הוא נכנס לחשבון בשם ברזי. כש פתחנו את החשבון, לא הכנסנו כל כסף אליו. אחרי כמה ימים יצאתי לחוץ-לארץ.

לפתע לא ראיתי את בוכשרייבר במשך תקופה ארוכה. ככה, בדרך כלל, היה מבקר אצלנו לעיתים קרובות. היה נוסע עם אשתי ובתי לערוך קניות לקראת החתונה. צילצלתי אליו ושאלתי למה הוא לא בא ומדוע הוא כועס. בוכשרייבר השיב בטלפון: "אתה עוד מצלצל אלי? איך יש לך חוצפה?". וסגר. ידעתי שאי-אפשר להכריח אף אחד להיות חבר. אף פעם לא יצאתי איתו לבלות ותמיד היה לנו מגע רק בענייני עסקים. אולם רציני לקבל את 5000 הל"י שהשקעתי בבולים.

*** אני דורש את כספי

באחד הימים ניגשתי אל חנות הרפזי את ברחוב רש"י, השייכת לבוכשרייבר בשותפות עם יהודי בשם חליוף. חלקו של בוכשרייבר בעסק זה רשום על שם בנו, ביקשתי מבוכשרייבר לגמור איתי את החש"ב. הוא התחיל להתרגז ולצעוק: "מה בוער לך? שלח אלי את גיטך, איתך אני לא רוצה לדבר יותר ולעשות חשבון! חוץ מזה

בתחילת שנת 1957 הייתי צריך לקבל את סוכנות הרכבת קטנועי למברסה בארץ. עבדתי ששלוש שנים בשטח זה, ואני הייתי צריך להיות סוכן למברסה בישראל. ואז חליתי בשפעת. עד שהחלמתי ונסעתי לחוץ-לארץ, התברר לי שחללתי בונה הקדים אותי בלשונה ימים ונטל את סוכנות למברסה בעצמו. במ קום סוכנות זו, שנשמטה מידי קיבלתי חר"ב בצרפת, לייצר בארץ 300 תלת-קטנועים. אולם גם העסק הזה התקלקל. בית-החרוץ שת הצרפתי פשט את הרגל ולא יכולתי לייבא את חלקי תלת-קטנועים. מאחר ובידי היה כבר רישון להבאת חלקי 300 תלת-קטנועים, החליפו לי אותו ברשיון לייבוא

מצד אחד של הכביש עמדה שורת מכרזי ניות, לכן נסעתי כמעט במרכז הכביש. כש הגעתי לפינה השניה ראיתי אדם על הכביש, במסר וחצי מהמדרכה, כשהוא מתכונן לחצות את הכביש. עצרתי באופן אינסטנקטיבי את המכונית ומשכתי ימינה כדי לא לעלות עליו. אבל האדם המשיך ישר לכיוון המכונית שלי. בוכשרייבר הכביש פגעתי בו ומעצמת ה"מכה נהדף האיש עד המדרכה, בין שתי מכוניות. לא דרסתי אותו. רק אז הבחנתי שזה בוכשרייבר, ואז תקף אותי סחד והת"ר גרשות ונסעתי מהמקום.

נסעתי הביתה ומשם לבית-החרושת שלי. שם כבר הודיעו לי שהמטרה צילצלה אלי. מיד נסעתי והיציאתי במשטרת הצפון. אז עצרו אותי והוציאו נגדי פקודת מעצר לח מישה ימים. אחרי-כך הוציאה המשטרה פקודת מעצר לששה ימים נוספים. זאת היתה הפעם הראשונה בחיי שנעצרתי והסתכבתי בפלילים. בוכשרייבר בעדותו העליל עלי עלילות שונות. בין השאר, כנראה כדי לספק למשטרה את המניע, שכביכול היה לי רצח ח"ו, סיפר שהיו לו יחסים עם אשתי. רק אחרי מעצר של 10 ימים שוחררתי בערבות של 25 אלף ל"י. אז נפגשתי לראשונה עם פורץ-הדין שלי, מיכאל כספי. אמנם תחילה שכרה אשתי את פורץ-הדין יצחק אדרת, אולם אני רציני לצרף אליו גם את כספי.

כל אותו זמן היה לי הרשיון לייבוא קט"ב נועים משומשים וצירים אחוריים לתלת-אופי נועים. הסברתי לפורץ-הדין שלי שרק אם אהיה באופן אישי בחוץ-לארץ אוכל לסדר את העברתם לארץ. לא חשבתי אף פעם לברוח. מאחר שסיימתי כבר מומן את שיר פוז האופנועים שהבאתי בשנת 1955 ומי טרתי פועלים מבית-החרושת, היה סידור ענין יבוא הקטנועים חיוני בשבילי, כדי ש אוכל להמשיך בעבודה. למרות שבוכשרייבר ופרקליטיו הניעו את פרקליט המחוז לחשוב ישיש לי כאילו עבירות לכלליות וכדומה, ולהגיש בקשה לעיון מחדש בשחרורי בער"ב, לא מצא השופט המחוזי ד"ר יצחק זונדלביץ טעם לשנות את החלטתו הקודמת, שלפיה שוחררתי בערבות, והותר לי לנסוע לחוץ-לארץ.

כדי לאפשר לי לנסוע לחוץ-לארץ דרשה המשטרה תוספת ערבות. עכשיו אני ממתין האופנועים שלי, שהיו במחסני הערובה, ו" שטרם הוצאתי אותם. לא היו אלי ארגונים חסרי ערך; היו בהם אופנועים חדישים ממו"דל חויש, אשר שוים לצורך ביטוח בלבד הוא כ-17 אלף ל"י. אחרי השיעבוד לא הת"ר נגדה המשטרה שאצא לחודש לחוץ-לארץ.

סידרתי את עניני בחוץ לארץ בזמן קצר, וביום שישי חזרתי ארצה. עכשיו אני ממתין לבידור המשפט. בית-המשפט הוא שיקבע מי צודק. אולם אני חושב שבמשך הזמן שחלף הספיקה כבר המשטרה ללמוד מיהו יצחק בוכשרייבר, האיש המאשים אותי ב"נסיון לרצחו.

בין שנינו, למרות שמעולם לא עשיתי כל שותפות בבולים עם בוכשרייבר לבה, לפי חשבון זה התברר, כי במקום שאני יצאתי עוד להתחלה מהשותפות, בוכשרייבר יצא ממנה. ובמקום שמגיעים לי 5000 לירות, מגיע לו ממני 2092 ל"י. כשהלכתי עם חשבון זה אל חליוף בשבת, לא מצאתי שם את בוכשרייבר. הוא הודיע שהוא לא רוצה לבוא ולשבת איתי יותר.

*** הצאתי אותו מביטעה

כמה ימים לאחר מכן חלתה אשתי ב"טרומבוז" ברגל. הענין התפתח והיה צורך לנתחה. מסיבה זאת הנחתי הצידה את החשבון עם בוכשרייבר עד שאתפנה מלאי גותי האישיות. ניסיתי אמנם לדבר על לב מכר משותף שלנו, שיתוך בינינו. אך המכר, אחרי שניסה לבוא בדברים עם בוכשרייבר, טען שאינו מוכן לתוך בתנאים שהוא הציג לו. עברו שבועות וחודשים.

מפעם לפעם הייתי רואה את בוכשרייבר ברחוב. בכל פעם היה מתחמק ממני ולא היינו אומרים שלום זה לזה. ראיתי אותו עשירות פעמים נוסע בקטנוע שלו, כשאני נסעתי במכונית. מעולם לא נכנס לי בראש הרעיון לפגוע בו.

כשראיתי שהימים עוברים ומבוכשרייבר אין כל סימן שהוא מתכוון לסיים את החש"ב בון ביקשתי מגיסי וחתיני שיעלו אליו ויגמרו את הענין. סיפרתי להם באותה הוד דמות מעשה שאירע לפני שנתיים. ביני לבין בוכשרייבר: התרחצנו יחד בחוף הרצליה. הוא לא ידע לשחות ונכנס לתוך מערבולת והחל לטבוע. אני הייתי במרחק של 15 מטר ממנו. הייתי שחיין טוב. צללתי וניסיתי למשוחו מהמים והצלתי אותו מטיבועה.

*** אדם מוטרי ברחוב

הגעתי בערך בשעה 7 בבוקר לביתו ברחוב פיארברג. ישבתי וחיכיתי לו שיצא מהבית. מאחר שהוא לא יצא תתי חשבתי בדעתי והיות והיו לי במכונית, שטי"ח מסתתרת, שהייתי צריך להחזיר הביתה, החלטתי לא לדבר איתו אלא לנסוע הביתה ולהחזיר את השטיחים. חללקתי את המכונית והתקדמתי ברחוב פיארברג, כיוון לשיינקין.